

Indonesië 2011-2012

Deel 14

Vandaag is het Oudejaarsdag. We moeten verhuizen naar de duurste kamer die Bali Ayu heeft. We moeten wel nog wachten, want de kamer wordt flink schoongemaakt. Peter heeft nog geprobeerd wat te tawar, maar helaas.

In die tussentijd gaan wij maar zwemmen en ik laat me opnieuw pijt bij SPA.

Nou maakt zij er een potje van. Peter die op een ligstoel beneden onder een parasol ligt, kijkt op zijn horloge en zegt dat die masseuse er maar drie kwartier

over heeft gedaan in plaats van een uur.

Misschien is het voor haar ook een feestdag, maar in het vervolg neger ik haar straal. Ik laat me niet oplichten.

Het uitzicht van de nieuwe kamer is meer dan magnifiek. Overal verschijnen vuurpijlen in de lucht en een kakofonie van afgestoken vuurwerk maakt dat de lucht wat diffuus is.

Ons nieuw onderkomen is ook buitengewoon mooi. We hebben zowel een buitenplatje voor als achter. Ik ga niet uitpakken en laat de koffers weer de koffers. We hebben in ieder geval geen gescheiden bedden. Ik heb mijn plastic botol cebok maar meegenomen, want je weet maar nooit.

Het appartement heeft wel een toilet heeft met eco systeem. Dat vind ik niets.

Ga niet naar Kuta, adviseert de barman. De rit met de taxi duurt zeker vijf uur nu! Natuurlijk gaan we wel! Het valt allemaal mee en dicht bij het strand

worden wij afgezet. Het is daar al heel druk. Met moeite banen wij ons een weg door de menigte. Op het strand zijn ook toeters en bellen te koop, evenals vuurpijlen en mercon. Natuurlijk valt er wat te smikkelen, zoals jagung panggang en rebus. Heerlijk!

Uiteindelijk zien wij er allebei uit alsof wij naar een carnaval gaan. Ik heb een lichtjesketting om, een feesthoed en een toeter.

We kijken op de boulevard naar een persoon waarbij het lijkt alsof hij lekker op een stoel zit. Hij gaat ook regelmatig 'verzitten'. Misschien een VIP of zo?

We zien geen stoel en ook geen draden waar de stoel aan opgehangen is en toch maakt de man, in het wit gekleed met grote zonnebril, bewegingen in verschillende richtingen. Tot nu toe is het voor ons een raadsel gebleven.

Op het strand wordt ik aangesproken door een gezin dat wijst op mijn uitmonstering en zegt dat zijn dochtertje

de lichtjesketting wil hebben.

Wij gaan ook een poosje op het strand zitten en kijken naar het prachtige vuurwerk. 'Oewaaaaah', hoor ik om me heen. Er wordt goed toezicht gehouden door de politie, er is een aparte tent voor EHBO en een brandweercorps. Buiten het strand mag er beslist geen vuurwerk worden afgestoken. Natuurlijk gebeurt dat wel ver uit het zicht van de politie.

Nu op naar een restaurant voor de inwendige mens en daar ligt op de tafels voor de gasten gratis de uitmonstering. Nu heb ik alles dubbel.

We hebben een tafel dicht aan de straatkant. De vis, lobster mag zelf uitgekozen worden en wordt nauwkeurig afgewogen. Het smaakt heerlijk en ik moet weer zo nodig.....

Halverwege terug naar de mensenmassa op straat mis ik ineens mijn bril en ren zo hard ik kan terug naar het restaurant. Misschien op het toilet achtergelaten? Het personeel is vriendelijk en zoekt mee, maar geen bril te vinden. Ze noteren ons hotel en zullen een seintje geven.

We gaan wat zijstraten in, maar ik word opgeschrikt doordat mercon (knalvuurwerk) plotseling afgaat. Al met al zijn we lang geweest in Kuta. We kunnen ook nog naar een van de vele restaurants gaan waar joelende buitenlanders het wel erg bont maken met drank. Tussen die lallende luitjes zijn, dat zien wij niet

zitten en besluiten terug te gaan naar ons hotel.

Er zijn tig taxi's aanwezig om ons terug te rijden naar ons hotel. Ze vragen voor deze avond \$ 100,00. Lekker profiteren zeg! We zijn wel goed maar niet gek en we lopen door. Twee jongelui met een scooter bieden ons aan ons terug te brengen voor rp. 50.000,00 (= ongeveer € 5,00).

Wij beidjes achterop twee scoottaxies en wat heb ik genoten van die rit. Ik toeter flink mee naar de voorbijgangers, mijn lichtjesketting heb ik om de hals gehangen van de driver.

Wat schetst onze verbazing bij aankomst in ons hotel? De barman is net bezig de boel af te sluiten en de hele eetzaal is leeg.

In Indonesië is er geen hoogtepunt om naar 24.00 uur toe te leven, het nieuwe jaar in.

We nemen boven op ons terras onze borrel en kijken naar het vuurwerk en om 24.00 precies wensen wij zoals gebruikelijk bij ons in Nederland elkaar een gelukkig Nieuwjaar. Ik ga me douchen in een aparte cabine die ligt achter het bad met douche.

Naast ons hotel houden jongelui een feestje met veel bier en ander drank. Zo nu en dan duikt er een in het zwembad en komt met een handdoek als sarong weer tevoorschijn. Zij knallen wat vuurwerk af zodat wij denken dat de boel in brand staat.

Nieuwjaarsdag is een gewone dag, schijnt het. We houden een rustdag.

De barman heeft van verschillende gasten ook hoeden en toeters geërfd en heeft daarmee zijn bar een feestelijk tintje gegeven.

Bij het ontbijt zoeken we een tafel die nog niet gebruikt is door andere gasten vanwege de vele vliegen. Ik vraag het dienstertje om een liliin (kaars) die de vliegen op een afstand houden. 'Liliin?' zegt ze nog verbaast. Ze weet niet waar ik het over heb. De kruimels op de tafels worden namelijk alleen met een lawa-

lawa (plumeau) op de grond geveegd, de place mats omgedraaid en toen al. Wij nemen altijd een Amerikaans ontbijt. Peter doet een poging om ook in het Indonesisch iets te bestellen en vraagt om een sapi mati. Nu is het dienstertje helemaal van de kaart. Ik zeg dat hij bedoelt een mata sapi

(spiegelei). Ik kan er niets aan doen, maar ik moet er nog steeds om lachen.

Wel gaan we zwemmen, want dat laat ik mij niet afpakken. Twee dikke dames hebben een plekje veroverd dicht bij Spa. Ze leggen van te voren hun handdoeken op de stoelen.

Later zie ik dat een van die dames wel naar SPA gaat om haar teennagels blauw te laten lakken. Het is geen gezicht. Ze laat ook de gordijnen niet dicht doen zodat wij alleen een bolle buik te zien krijgen.

Ik ben op zoek naar een andere SPA. Ons vaste etensstekje Kolega is op zondag standaard dicht en we lopen de andere richting uit tegenover Bonita, het restaurant met het open terras.

We bestellen een snack. We gaan intussen kijken bij het hotel ernaast voor een SPA. De masseuse is nog niet aanwezig, maar we kunnen vertoeven in de mooi aangelegde tuin. Ze wijst naar het zwembad waar SPA ligt. De bungalowtjes zijn aan renovatie toe. Terug bij onze tafel is het voor het eerst dat een ober de geschiedenis weet van ons

Indische Nederlanders. Zijn vader heeft het hem verteld. Ik laat ons eten inpakken dat wij in onze hotelkamer opeten.

Dan breekt de dag aan dat we van kamer wisselen. Ik ga weer zwemmen en zie de dikke dames opnieuw lekker zonnen. De schoonmakers hebben het druk met de kamers die nu schoongemaakt moeten worden. Het is een ware

uittocht van gasten. Onze 'oude' kamer nummer 42 is nog niet aan de beurt. Wanneer ik de kamer passeer zie ik dat die kant-en-klaar is. Een behulpzame vrouwelijke schoonmaker helpt mij bij de receptie waar ik mijn beklag doe.

Neen, de kamer is nu verhuurd aan een ander. Tis om uit je vel te springen. Wat nu, dram ik door. Ze hebben een verrassing voor ons in petto. We krijgen een luxe kamer op nummer 36, helemaal ommuurd met voor- en achtertuin, compleet met groot terras, een aparte eetkamer,

eettafel en stoelen en gasstel. OK, één pit doet het niet, maar ik ben toch niet van plan te koken. Wij gaan akkoord voor hetzelfde bedrag dat wij betaald hebben voor kamer 42.

Gelukkig hebben wij ook geen gescheiden bedden en die is voorzien van een klamboe.

Van de zenuwen zie ik een grote koelkast over

het hoofd die in de keuken staat.

De badkamer is ook schitterend en tevreden roken wij ons sigaretje op het terras.

De obat nyuamuk komt goed van pas want het zoemt van de muggen.

In een kleine supermarkt kopen wij oploskoffie en water. Nu kan ik zelf 's morgens direct mijn kopi tubruk drinken.

De nachtwaker komt eerder langs en bezorgt mij een grote pan waar ik soep in kan koken. Een kleine steelpan is voldoende voor wat water.

Later 'lenen' wij bestek van de ontbijttafel, bestek en een koekenpan. Even later komt hij weer langs en wij maken een praatje. Ik

vertel hem dat de badkamerdeur niet open te krijgen is. Nu is hij ook klusjesman en heeft dat zo gerepareerd. Hij noteert alles in een boekje en nu hij toch bezig is, controleert hij of de voordeur wel op slot kan. Er komt een nieuw slot op, belooft hij. Het toilet kan ook niet doorgespoeld worden! Dat kan niet wachten tot morgen. Hij komt met twee man sterk het toilet repareren. Eigenlijk is de klusjesman een driver maar er is geen werk.

Verder is de airco te hoog afgesteld.

Ik wek Peter, die al lang in dromenland is, en trek een warme cape aan. Van de kou moet ik weer naar het toilet en zie een cicak van formidabele grote.

Wanneer Peter ook komt kijken is die verdwenen tussen de dakpannen. We zien nog net een puntje van de staart. Later blijkt dat een tokèk te zijn. We

zijn blij dat in ieder geval de badkamerdeur gesloten kan worden. Het vuurwerk is nog steeds aan de gang.

Van Gedé een sms ontvangen dat hij morgen om 10.00 uur present is.

Een service van Bali Ayu is dat zij een computer, dicht bij de bali opgesteld, gratis ter beschikking heeft voor de gasten. Wij controleren en beantwoorden dagelijks onze e-mails.

Er breekt een flinke bui los die de hele avond duren zal.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuizen